

VULCANUL CARE-ȚI SPOREȘTE STRĂLUCIREA

Vera OSOIANU,
Biblioteca Națională a
Republicii Moldova

Trebuie să recunosc că nu sunt chiar darnică la cuvinte de laudă – un mare neajuns! – și că mărturisirile ce urmează s-au lăsat cam mult așteptate. Sper să am și alte ocazii pentru a adăuga la portretul ce urmează cele mai deosebite culori, deși promit să dau randament chiar de această dată.

Materialele din această lucrare întregesc frumos dimensiunea morală și diapazonul cultural, intelectual și profesional al Ludmillei Corghenci, căci ea este EROUL din tabloul ce urmează, și sunt mărturia unui destin împlinit, care n-ar schimba pentru nimic drumul ales și parcurs cu atâta dăruire și demnitate, de aceea am ales o altă abordare și conturare a unui alt aspect – pur uman – pe care și-l pot permite doar cei din imediata apropiere.

Cu greu îmi pot aminti o perioadă în cariera de bibliotecar în care să nu fi figurat în aria mea de confort profesional, într-un fel și altul, Ludmila Corghenci. De aceeași vârstă și formațiune profesională am crescut, escaladând culmile profesiei în aceeași perioadă de timp, bătătorind împreună aceleași drumuri ale profesiei. Așa se face că încercarea de a scrie despre Ludmila la singular a eșuat din start și va trebui să accepte pluralul. Nu-i va fi greu pentru că Ludmila este omul echipei, mai mult decât atât este chiar lider înăscut. În cazul nostru, atât de mult ni s-au intersectat drumurile, că aproape toate activitățile din cariera noastră profesională ne includ reciproc. Dacă trebuie, prezint cu anticipație scuzele de rigoare pentru îndrăzneala de-a mă încălzi la strălucirea ei. Cu puțină mărinimie și credit de încredere, Ludmila ar putea recunoaște că simte similar și percepția este reciprocă.

Împreună am făcut parte din echipa reformatoare (despre echipă am scris cu alte ocazii și de această dată nu voi ascunde faptele în spatele unei echipe și mă voi referi la o persoană concretă), care a pus umărul la consolidarea bazei biblioteconomiei naționale, împreună am parcurs toate treptele reformei bibliotecare, începute la finalul anilor '80 – începutul anilor '90, împreună am pus umărul la inițierea ABRM, la organizarea primului Simpozion Anul Bibliologic, chiar și comunicarea am făcut-o împreună, la elaborarea primelor publicații de specialitate în limba română, trecerea de la BBK la CZU, descentralizarea activității bibliotecilor și multe alte activități care au marcat schimbarea bibliotecilor.

Anii de ascensiune a mișcării de renaștere națională ne-au prins cu ceva experiență în domeniu, dar și copiii care au crescut la ședințele cenaclului „Mateevici” și alte activități de mare importanță pentru generația noastră.

Ludmila a fost prima care a reprezentat bibliotecile din Republica Moldova la activități de mare răsunet cu participarea boemei biblioteconomice din România – Centenarul Bibliotecii Județene „V. A. Urechia”, Galați, diverse reuniuni ale bibliotecarilor din România, contribuind la edificarea unui pod care a fost bătătorit și exploatat, mai apoi, cu mare eficiență de către colegii noștri bibliotecari de pe ambele maluri ale Prutului. A fost, de asemenea, printre primii bibliotecari din Republica Moldova, care au participat la o conferință IFLA.

Ludmila a fost o autoritate pentru lumea bibliotecară încă din studenție, pe când nici nu era Corghenci. Noi, cei care veneam în

urma promoției în care absolvă Ludmila Zelinschi, de atunci știam că numele acesta impune respect și așa a rămas mereu. Până în anii '90, când Ludmila se alătură echipei Bibliotecii Naționale, am cunoscut și i-am purtat același respect de la depărtare.

Principială, mândră, exigentă și nonconformistă, Ludmila a plecat de la BNRM într-o perioadă când a considerat că aripile-i sunt prea mari pentru un zbor prea lent și a revenit când a considerat că este gata pentru orice încercare și poate face față oricărei înălțimi. Așa se întâmplă că uneori o ia înaintea locomotivei și nu există loc de supărare, pentru că sentimentul îmi este cunoscut.

Biblioteca Națională oferă un poligon de afirmație pe tot arealul de competențe de care dispune Ludmila. Revenită „acasă”, am văzut-o imediat în vârful piramidei de formare profesională continuă în biblioteconomie și științele informării. Ideea și insistența cu care am promovat crearea în cadrul BNRM a Centrului de Formare Profesională Continuă rezidă în faptul că Ludmila, revenită recent, era exact omul care să facă față acestei noi provocări.

Așa s-a întâmplat că într-un timp foarte scurt a pus bazele Centrului de Formare din cadrul Bibliotecii Naționale. Autoritatea de care se bucură în mediul biblioteconomic a fost argumentul suprem pro-proiect și totul a crescut repede precum crește Făt-Frumos în poveste.

Puțini dintre colegii noștri pot afirma că au contribuit la crearea unei structuri responsabile de formare continuă a bibliotecarilor. Noi cu Ludmila am contribuit la conceptualizare și am asigurat realizarea a două proiecte de acest fel: Școala de Biblioteconomie din Moldova (2001-2006), având ca fondatori Asociația Bibliotecarilor din Republica Moldova, Catedra de specialitate din cadrul USM și Biblioteca Națională și al doilea proiect este Centrul de Formare Continuă în Biblioteconomie și Știința Informației din cadrul BNRM.

Bagajul de cunoștințe și competențe acumulate prin ani de muncă îl dăruiește

cu generozitate breslei bibliotecare prin lucrări, articole, traininguri, comunicări și orice alt format de comunicare și distribuire offline și online.

Comunitatea bibliotecară și decidenții i-au recunoscut mereu meritele, propulsând-o în cele mai prestigioase structuri diriguitoare ale profesiei. La diferite etape ale carierei, Ludmila a fost (și încă este) membră a Consiliului Biblioteconomic Național, Biroul ABRM, Comisia Republicană de Atestare, formator național etc.

Când revenea la BNRM de această dată de la ULIM, viceministrul culturii de atunci, Președintele CBN, Igor Șarov, avea să menționeze la o ședință a CBN că Ludmila este o mare achiziție pentru Biblioteca Națională. Și pentru Sistemul Național de Biblioteci și toată comunitatea bibliotecară, voi adăuga eu.

Ludmila nu este și n-a fost niciodată un om comod. Ea spune tot ce crede și ce gândește deschis, în față, fără prea mari menajamente. Dar felul de a spune și de a aborda o problemă nu lasă loc de supărări. Dintr-o discuție în contradictoriu te trezești doar cu dorința de a fi mai bun, de a șlefui lucrurile până la strălucirea de care ești în stare. Sunt calitățile care impun respect, admirație și recunoștință.

Ludmila a avut marea înțelepciune să-și făurească o familie frumoasă, familie - cetate, spre care se grăbește seara după orele de serviciu și de unde vine cu aceeași grăbire dimineața spre bibliotecă. Exact noțiunea omului fericit!

Dacă prietenie înseamnă sentiment de simpatie, de stimă, de respect, de atașament reciproc care leagă două persoane, înseamnă că am fost mai mult decât colege.

Sunt onorată de această prietenie, de faptul că facem parte din aceeași echipă, avem aceleași scopuri, convingeri și iubim cu aceeași intensitate profesia pe care o cinștim și ne-o dorim mai bună.

Cu multă bucurie și lumină adresez Ludmillei eterna urare *Per Aspera ad Astra*.

La Mulți Ani Fericiți, LUDMILA!